

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๒

ผู้นำทางโลก ผู้นำทางธรรม

ทุกวันนี้การไปมาหาสู่กันสะดวกสบายมากไม่เหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนอยู่คนละจังหวัดนี้เหมือนกับอยู่คนละทวีป คือไปมาหาสู่กันไม่สะดวก หรือว่าไปไม่ได้ก็ไม่ผิด เพราะไม่มีรถมีรา อย่างมากก็มีล้อมีเกวียนไปตามทาง เตี้ยนี้ไปได้หมดเลย ข้างบนก็ไป ข้างบนก็เครื่องบิน ข้างล่างพื้นนี้ก็ไป ข้างล่างก็รถไฟใต้ดิน ใครไม่เคยไปดูไปดูอังกฤษรถไฟใต้ดิน หลวงตาไปมาหมดแล้ว รถไฟใต้ดินก็เคยไป ไปนั่งเฉย ๆ นะ คือไปคราวนั้นมุ่งหน้าที่จะไปดูเรื่องราวต่าง ๆ ที่จะนำมาเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม ไป ๆ อังกฤษ เพราะว่าเมืองนี้เป็นเมืองสำคัญ

เมืองอื่นเขานิมนต์เหมือนกันแต่ไม่ไปนะ นิมนต์ทุกเมือง สหรัฐฯ เยอรมัน เพราะลูกศิษย์มีอยู่ทุกแห่ง ฝรั่งเศส ออสเตรเลีย นี่เมืองใหญ่ ๆ แม้ที่สุดฮอลแลนด์ก็มานิมนต์ให้ไป แต่เราไม่ไป ไปเมืองเดิวนี่ ตั้งใจจะไปดูมันเป็นยังไง ไปอังกฤษนี้สองอาทิตย์กว่าลำบาก ฝืนนะ คือฝืนที่เขานิมนต์ก็ฝืนไป ฝืนไปแล้วก็ฝืนไปดูสิ่งนั้นสิ่งนี้ เราไม่ได้ไปแบบคิกแบบคะนอง เราไปด้วยเหตุด้วยผล ไปทัศนศึกษาจริง ๆ ลำบากลำบากขนาดไหนก็ไป ไปดูจริง ๆ ดูทุกอย่าง ดูความเคลื่อนไหวไปมาของผู้คน รรอะไร ๆ ดู แม้ที่สุดโรงงานใหญ่ ๆ ก็ไป เข้าไปโรงงานเลย เป็นแต่เพียงว่าไม่สมควรลงก็ไม่ลง ก็คนในอังกฤษลูกศิษย์ลูกหาเขานำไปเอง ไปดูโรงงานต่าง ๆ มีท่านปัญญาหนึ่งองค์หนึ่งไปด้วย ไปดูชอกแซกซิกแซกโรงงานใหญ่ ๆ พวกโรงงานผลิตรถยนต์โรงงานผลิตอะไรนี้ เข้าไปชอกแซก ๆ ดูหมด แล้วก็ดูความเคลื่อนไหวไปมาของประชาชนรถรา

แต่ก่อนไปที่แรกไปเฉพาะตอนเย็น ตอนเช้าไม่ไป ไปเที่ยวดู พอจวนวันมาเท่าไรไปทั้งตอนเช้าตอนเย็น คือทางโน้นกลางคืนมัน ๕ ชั่วโมง กลางวันมี ๑๙ ชั่วโมง มันติดกันขนาดนั้นนะ กลางคืนมี ๕ ชั่วโมง ตีสามสว่างแล้ว สามทุ่มยังไม่มืด ไปตอนเย็นสี่โมงเย็นหกโมงเย็นกลับมาถึงวัด ไปเที่ยวดู วันนี้ไปทางนี้ ๆ ไม่ให้ซ้ำกัน สุดท้ายไปทั้งเช้าทั้งเย็นเลย เพื่อให้ทั่วถึง เฉพาะในลอนดอนตระเวนทั้งหมด จุดสำคัญ ๆ จากนั้นก็ไปอีกหลายเมือง เคมบริดจ์ อ็อกซฟอร์ดก็เข้า ที่ไหนไปหมดไปเที่ยวดู จากนั้นมาก็ลงรถไฟใต้ดิน ไม่มีงานอะไรจะไปลงเฉย ๆ ไปลงรถไฟใต้ดิน ไปไม่ไกล ก็ไปดูเฉย ๆ ได้สถานีสองสถานีแล้วก็ขึ้นไป ไปดูอะไรต่ออะไร

ทำให้เราคิดนะ อังกฤษนี้ ก็ไม่ว่าเมืองไหนนะ แต่เราหมายถึงเมืองใหญ่ ๆ ของประเทศนั้น ๆ เมืองอังกฤษนี่เมืองสำคัญที่เราผ่านมาแล้วกับพุทธศาสนาเข้ากันได้สนิทเลย

พระพุทธศาสนาละเอียดอ่อนมาก พวกนี้พวกมีกฎมีระเบียบตั้งงามอยู่แล้วเข้ากันได้ง่าย ถ้ามี ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมีหลักภายนอกภายในพร้อมกันแล้ว อังกฤษนี่จะเป็นเจ้าของ พระพุทธศาสนาโดยแท้ คิดดูอย่างเราไปที่แรกไม่มาก พอไปถึงที่แรกคนประมาณห้าสิบลก สิบล แล้วหนาแน่นขึ้น ๆ ทั้งคนไทย ฝรั่งเศส สุดท้ายฝรั่งเศสมากกว่าไทยเต็มไปหมด เก้าอี้ไม่มี ความหมายนะ นั่งได้หมด

คนเราใจลงเสียอย่างเดียวเท่านั้นได้ทั้งนั้น อะไรได้หมด เขาไม่ได้สนใจเก้าอี้อะไร เลย ใครมาที่ไหนนั่งได้หมด ๆ เขามุ่งหน้าต่ออรรถต่อธรรมที่เขาต้องการเท่านั้น เรื่องที่ นั่ง ที่นอนเขาไม่ได้สนใจ เขาเหมือนกับเราเลย อย่างพวกนี้เขาจะเป็นเจ้าของเก้าอี้แต่ผู้เดียว นะ บทเวลาเขามาถึงดูชัดเจน ได้หมดเหมือนเรานี้ ที่ไหนชอกแซกนั่งได้หมดเลย เหมือน ผ่าพับไว้ มานี้หนาแน่นขึ้น ๆ จวนจะกลับเท่าไรยิ่งมาก นี่ทำให้เราคิดนะ

พอหกโมงเย็นก็เริ่มประชุมเทศน์ เราพานั่งสมาธิ ๓๐ นาที เทศน์ก็อยู่ในยานั้น แลหะประมาณ ๓๐ นาทีไม่ไหวมากกว่านั้น แล้วนั่งสัก ๓๐ นาที อย่างนี้เป็นประจำทุกวัน เราเทศน์แล้วท่านปัญญาชาวอังกฤษที่ไปด้วยนี้เป็นล่ำมแปล จากนั้นก็มีการถามปัญหา เรา ก็ตอบปัญหาให้ เราจะไปดูเขา อู้อยู่สำคัญมากนะ ที่สำคัญครูบาอาจารย์ที่ไปเป็นผู้นำเขานะซี หายาก ไม่ว่าเมืองไหน เมืองไทยเมืองเราเมืองไหนเหมือนกันหมด ผู้นำสำคัญมากนะ ผู้นำ ทางโลก ผู้นำทางธรรม มีความสำคัญเสมอกันทางโลกทางธรรม ทางโลกสำคัญทางโลก ทางธรรมสำคัญทางด้านทางธรรม ผู้นำสำคัญมาก

อย่างเมืองไทยเรานี้ก็เหมือนกัน เรานี้เรายกเอกเทศโดยถือว่าเมืองไทยเราประหนึ่ง ว่าเป็นเจ้าของพุทธศาสนาก็ไม่ผิด เมืองเขาเหมือนว่าเป็นเมืองนอกเมืองนาไป แต่ที่นี้เรามา แยกเข้าถึงเรื่องผู้นำ ออกไปดูแล้วถ้าเขามีผู้นำก็จะดี เมืองไทยเราถ้ามีผู้นำอย่างนั้นมันก็ดี เพราะพร้อมที่จะดีอยู่แล้ว แต่มันขาดผู้นำนี่นา ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ เมืองไหนก็ตามเถอะ ผู้นำเป็นสำคัญทั้งนั้น ผู้นำต้องออกหน้าเสมอเหมือนเข็ม ด้ายต้องเย็บตามเข็มทั้งนั้นแหละ เข็มเป็นผู้นำ

อันนี้หัวหน้าเป็นผู้นำ หัวหน้าต้องเป็นแบบเป็นฉบับอันดีงาม คนที่จะเป็นหัวหน้า ต้องเป็นผู้มีจิตใจอันกว้างขวาง คนคับแคบตีตันเป็นหัวหน้าไม่ได้ เป็นภัยต่อส่วนรวม ต้องเป็นผู้มีจิตใจกว้างขวาง มองไกล ไม่ได้มองแคบ ๆ แต่หัวแม่เท้าคนอื่น ต้องมองดูให้ รอบด้านถึงเรียกว่าเป็นผู้นำ

คำว่าผู้นำคือเป็นผู้กว้างขวางทุกสิ่งทุกอย่าง ตาก็มองให้ไกล หูฟังให้ถนัด ชัดเจนตามเหตุตามผล ตาก็ดูให้ถึงเหตุถึงผล เรื่องราวอะไรผ่านเข้ามา นำมาพิจารณาโดย เหตุโดยผล โดยถือเราเป็นหลักตั้งไว้เลยว่า คือตัวเหตุตัวผลอยู่กับเรา ต้องปฏิบัติตัวของ เราให้ดี รอบคอบด้วยเหตุด้วยผลในการปฏิบัติตัวเองต่อความดีงามทั้งหลาย นี่เป็นอันดับ

หนึ่งผู้นำตัวเอง จากนั้นก็เป็นผู้นำส่วนรวม แล้วก็นำออกไปจากความถูกต้องดีงามของตัวเองนี้ กระจายไปที่ไหนก็ดีงามไปหมด ผู้เข้ามาเกี่ยวข้องกับก็เย็นใจตายใจ

ทุกสิ่งทุกอย่างคนเราเมื่อมีความเคารพ เมื่อมีสิ่งยึดมั่นถือมั่นเป็นหลักเป็นเกณฑ์อยู่แล้ว ย่อมมีความเคารพในจุดนั้น ในจุดที่ตนเคารพ ทีนี้ใครเป็นหัวหน้าก็เป็นทีเคารพนับถือ จะพูดอะไรทำอะไรผิดถูกย่อมคิดถึงหัวหน้า ๆ อย่างเราเป็นชาวพุทธต้องคิดถึงธรรม เรื่องความโหดร้ายทารุณไม่ลงและไม่ค่อยลงสำหรับคนมีธรรม ธรรมเป็นใหญ่อยู่ในหัวใจ นอกจากเทวทัตแม้แต่พระพุทธเจ้ามันก็ต่อสู้อยู่ แต่นั่นเราอย่าเอามาเข้าบัญชีนะ เทวทัตพระพุทธเจ้ามันก็ต่อสู้อยู่

ถ้าเป็นคนมีคุณสมบัติภายในตัวเองแล้วหาแต่ของดี ทีไหนเป็นที่เคารพนั่นแหละ เป็นเครื่องฝังไว้ในจิตใจ จะทำอะไร ๆ นี้ต้องคิดถึงจุดสำคัญคือความเคารพก่อน เช่นเราระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ระลึกถึงครูบาอาจารย์ที่เราตายใจ ๆ จุดนั้นเป็นจุดที่ยังความชั่วทั้งหลายได้ดี เป็นจุดที่ยังความชั่วทั้งหลายไม่ให้เลยเถิดเลยแดน อยู่ในความเป็นพลเมืองดี เป็นลูกชาวพุทธลูกศิษย์มีครู

เพราะฉะนั้นจึงสำคัญมากสำหรับผู้นำ ทางโลกก็เหมือนกัน จับตาสีตาสายอนขึ้นเป็นผู้นำใครเคารพทีไหน เขาไม่เคารพ เขาไม่นับถือ เขาไม่เชื่อฟัง เมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นแล้ว เพราะความไม่เคารพนับถือจากที่คนควรเคารพ มันไม่ทำตัวให้เป็นที่เคารพได้เขาก็ไม่เคารพ อยากทำอะไร ๆ เขาก็ไม่สนใจ คนก็มีโอกาสทำความชั่วได้มาก ถ้ามีจุดที่ยังอยู่แล้วก็ไม่ทำคนเรา

คิดดูซิ อย่างเขามาเล่าให้ฟัง อย่างนี้ละมันเป็นปาฏิหาริย์ใหม่ นี่ เขามาเล่าให้ฟังไม่ใช่เรื่องโกหก เขาจะไปฆ่ากัน ถู้อป็นไปเลยติดไปเลย จะฆ่าถ่ายเดียว เพราะเจ็บแค้นอย่างมากทีเดียว ไม่ได้ฆ่าไม่ได้วางั้นเลย ตั้งหน้าที่จะฆ่าร้อยเปอร์เซ็นต์ ไปอยู่ ๆ มันเป็นปาฏิหาริย์ นี้ละธรรมใครอย่ามาคาด ๆ เรื่องธรรม เลยทุกสิ่งทุกอย่างที่เราจะคาดจะเดาได้ เขาเดินไปเลยตั้งใจจะไปฆ่า ไปก็เปรี้ยงเลยไม่ต้องมีหลบมีหลีกเลี่ยงอะไรเพราะมันถึงใจ เดินเข้าไปยิงเลย จะตายก็ตามขอให้คนนั้นมันตาย ขนาดนั้นนะ ก๊ก ๆ ไป

พอไปไม่ทราบว่ายังไง อยู่ ๆ หลวงปู่มั่นเรานี้ก็ขึ้นตรงหน้าเลย นั่นเห็นไหม เขาเคารพหลวงปู่มั่นอยู่แล้ว เห็นไหมละนี่ละจุดสำคัญฟังเอาซิ ตั้งหน้าตั้งตาจะไปฆ่าร้อยเปอร์เซ็นต์ พอไปนั้นไม่ทราบหลวงปู่มั่นมาจากไหน ผุดขึ้นมายืนจังก้าข้างหน้านี้ เหนอ ขึ้นเลยทีเดียว นี่จะไปตกรอกหลุมไหนวางั้น โห ทั้งปืนเลยกราบราบ กลับไปแล้วเป็นมิตรกัน ร้อยเปอร์เซ็นต์อีกเหมือนกัน นั่นเห็นไหม กลับเป็นคนใหม่ขึ้นมากลับตัวร้อยเปอร์เซ็นต์เลย กราบแล้วกลับมา โห เรายังมีวาสนาบารมี มาชมเจ้าของนะ ถึงคราวจะเป็นจะตายจะ

ลุ่มจะจมจริง ๆ หลวงปู่มั่นท่านมาจากไหน ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเห็นท่าน เขาว่าอย่างนี้นะ เขาบอกเขาไม่เคยเห็น แต่เขาเคารพกราบไหว้บูชาตลอด อย่างฝังใจเหมือนกัน

อันนี้อยู่ ๆ หลวงปู่มั่นมาจุดลากขึ้น เราจะไปลงนรกหลุมไหนบ้างเลยนะ ฮีบขึ้นมา อย่างเด็ดขาดเสียด้วยนะ ยืนจังก้าอยู่ที่นี่ แล้วมีที่ไหน เห็นไหมละ โผล่ขึ้นมายืนจังก้าต่อหน้า นี่ โห ทั้งปีนแล้วกราบไหว้ เสร็จแล้วกลับเลย กลับตัวร้อยเปอร์เซ็นต์เลย แล้วยังมี ความแน่นหนามั่นคงเข้าทางด้านศีลธรรม ไม่ทำอะไรตั้งแต่บัดนั้น พวกสัตว์พวกเสื่ออะไรตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ฆ่าเลยฟังซิ ตัดได้หมด นี่ละอำนาจความดี ไม่อย่างนั้นคนนี้ก็จมลงในนรก คนนั้นก็ตายคนนี้ก็จมลงนรก แล้วมาโผล่ ๆ ขึ้นมาจุดลากขึ้นในปัจจุบัน เทอ นี่จะไปตก นรกหลุมไหน บ้างนั้นเลย เท่านั้นละไม่มาก มันก็เห็นชัดเจน ปีนหลุมมือเลยเทียว กราบไหว้ แล้วกลับเลย

ตั้งแต่นั้นมาก็เลยชมบารมีของตัวเอง โห เรายังมีบารมีอยู่หนา ถ้าไม่มีบารมียังไป ต้องพัง ไอนั้นต้องตาย เราต้องลงนรกอย่างแน่แหละ กลับตัวเป็นคนดีร้อยเปอร์เซ็นต์ไปเลย สละตายกับพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ กับครูบาอาจารย์ นี่เห็นไหมจุดแห่งความ ยับยั้งเห็นอยู่อย่างนี้จะว่าไง ธรรมใครอย่าไปคาดนะ แต่เรื่องกิเลสมันยังคาตวาดภาพไป ธรรมเหนือหมด นี่ละเรื่องการยับยั้งตัวเอง เมื่อมีที่เคารพนับถืออยู่มันมีที่ยับยั้งนะ ถ้าไม่มี เลยก็อย่างว่านั่นแหละ ไปที่ไหน ๆ ต้องมีที่ยึดที่เกาะไว้เสมอ นี่เขามาเล่าให้ฟัง อู๊ย นำฟัง มาก

เรื่องศาสนาเป็นของเล่นเมื่อไร พุทธศาสนาเป็นศาสนาเรียกว่าเยี่ยมครอบแดน โลกธาตุเลย พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ตรัสรู้ขึ้นมา นี่ละที่เรียกว่าเป็นศาสนาประจำโลก คือพุทธศาสนา เป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลสจริง ๆ เป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริงทุกสิ่งทุกอย่างจริง ๆ คือพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ รู้เหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นเวลาท่านสอนธรรมท่านจึง สอนแบบเดียวกันหมด ไม่มีที่จะเป็นข้อปลีกแยกหรือว่าสอนแหวกแนวนี้ ไม่มีใน พระพุทธเจ้าทั้งหลาย เป็นแบบเดียวกันหมด เพราะสิ่งที่รู้ที่เห็นเป็นแบบเดียวกัน รู้ อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน เวลามาทูตก็จะนำเรื่องอย่างเดียวกันมาพูด พูดอย่างอื่นไป ไม่ได้

เช่นอย่างบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลก นิพพานมี เปเรตตีประเภทต่าง ๆ ทั่วแดนโลกธาตุนี้เคลื่อนไปหมด ไม่มีอะไรที่จะมากยิ่งกว่าจิตวิญญาณของสัตว์ที่เคลื่อนอยู่ใน โลกธาตุ ในน้ำบนบกวัตถุไม่มีอุปสรรคกับจิตวิญญาณเหล่านี้ ทั่วแดนโลกธาตุมี ยอมรับ ว่ามีเหมือนกันหมด ไม่มีคลาดเคลื่อน สด ๆ ร้อนตลอดมา สิ่งเหล่านี้สด ๆ ร้อน ๆ ตลอด มา ผู้ตรัสรู้ก็มาเจอสด ๆ ร้อน ๆ นี้ มาเห็นอย่างเดียวกัน แล้วที่นี้สิ่งที่จะให้ผลทางความดี ความชั่วของผู้ทำลงไปนั้นก็สด ๆ ร้อน ๆ แบบเดียวกัน คนทำชั่ว ๆ ตลอดไม่มีที่แจ้งที่ลับ

ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมอะไรจะหลีกเว้นอำนาจแห่งกรรมที่ตนทำลงไปแล้วได้เลย เพราะฉะนั้น ท่านจึงได้สอนอย่างเด็ดอย่างขาด สด ๆ ร้อน ๆ อย่างนั้นตลอดไป

พระพุทธเจ้าองค์ใดมาตรัสรู้ก็จะมาตรัสรู้สิ่งที่มีอยู่ทั้งนั้น เพราะสิ่งเหล่านี้มีมา ตั้งเดิมก็ปักก็กลบับไม่ได้ ไม่มีเงื่อนต้นเงื่อนปลาย มีอยู่อย่างนี้ เพราะสัตว์โลกก็ไม่มีเงื่อน ต้นเงื่อนปลาย เกิดตาย ๆ ทำดีทำชั่วอยู่อย่างนี้เหมือนกัน ผลจึงเข้ากันได้ตลอดเวลา ใคร อย่าไปปฏิเสธถ้าไม่ใช่แบบที่ว่าเศษมนุษย์แล้ว จะปฏิเสธของจริงเหล่านี้ไม่ได้นะ ผู้ที่จะหา ความจริงอยู่แล้วยอมรับผู้ที่รู้จริงเห็นจริงสอนจริง อย่างไม่มีข้อคัดค้านได้เลย เพราะเป็น ของจริงล้วน ๆ นี่ท่านว่าของจริง ตรัสรู้ของจริง มีอยู่ยังงั้นเห็นยังงั้นสอนอย่างนั้น ๆ

ส่วนไหนที่มีผิดกันบ้างท่านก็แยกออก พระพุทธเจ้าทั้งหลายวาสนาบารมีมีเหลืออม ล้ำต่ำสูงกันบ้าง อย่างนี้ท่านก็พูดไว้ ดังประเภทที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ท่านก็บอกไว้หมด นี้ หมายถึงว่าการนำโลกนำสงสารทำประโยชน์ให้โลก ประเภทที่หนึ่งได้มาก ประเภทที่สอง รองลงมา ที่สามก็รองลงมา แต่ความรู้ความเห็นในสิ่งทั้งหลายนี้เหมือนกันหมด เป็นแต่ เพียงว่าอำนาจวาสนาบุญญาภิสมภารพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ มีประเภทต่างกัน การ ยกศาสนา ยกสัตว์โลกทั้งหลายให้พ้นจากทุกข์ จึงได้มากน้อยต่างกัน นั่นท่านก็แยกเอาไว้

เห็นไหมพระพุทธเจ้าท่านลำเอียงไหม ว่าตรัสรู้มาแล้วเข้าเป็นเอกคนเดียวนี้ไม่มีนะ ท่านไม่ได้ว่าเป็นเอก พุทธา อสมสมา ในอาฏานาถียปริตต์ ท่านแสดงไว้ เอเต จญญเ จ สมพุทฺธา อเนกสตโกฏโย พระพุทธเจ้าทั้งหลายนั้นมีความยิ่งหย่อนต่างกัน อสมสมา คือ ไม่เสมอกันหมด มียิ่งหย่อนต่างกัน ท่านก็บอกเอาไว้ แต่คำว่ายิ่งหย่อนหมายถึงการทำ ประโยชน์แก่โลก ไม่ได้หมายถึงว่ายิ่งหย่อนในความรู้ของท่าน การทำประโยชน์แก่โลกนั้น ไม่เหมือนกัน นี่ท่านแสดงไว้ สิ่งทีปลีกย่อย อันไหนปลีกย่อยท่านก็บอกอย่างนี้ ตลอดถึง พระชนมายุ การตรัสรู้ธรรม การบำเพ็ญธรรม แปรต่างกันยังงั้นท่านก็บอก องค์ไหนยาก องค์ไหนสะดวก ๆ บอกไว้

อย่างพระพุทธเจ้าของเราท่านก็บอกท่านลำบาก อย่างพระพุทธเจ้าที่จะมาข้างหน้า พระอริยมตไตรย ท่านไม่ลำบากเลย เสด็จออกทรงผนวชเพียง ๗ วันตรัสรู้แล้วที่ไม่ กากะทิง นิ่งาย ๆ ครองราชสมบัติอยู่สี่หมื่นปี คนในระยะนั้นอายุแปดหมื่นปี ครองราช สมบัติอยู่สี่หมื่นปีแล้วเสด็จออกทรงผนวช ๗ วันตรัสรู้ แล้วนำศาสนาได้สี่หมื่นปีแล้วก็รื้อ ไปพร้อมเลย อย่างเราตถาคตนี้อายุเพียง ๘๐ ปี ณะบอกไว้แล้ว เพราะฉะนั้นจึงต้องได้วาง ศาสนาเอาไว้ เพราะสัตว์โลกยังมีอุปนิสัยปัจจัยที่จะติดตามยังมีอยู่ จึงต้องวางร่องรอยหรือ แนวทางเอาไว้ บันไดเอาไว้ ให้ไต่เต้าไปตามนี้ ๆ แทนองค์ศาสดาความหมายว่าฉัน ศาสดา นิพพานไปแล้วก็ตาม แถวทางหรือแบบแปลนแผนผังที่วางไว้เรียบร้อยแล้ว ให้เดินตามนี้ ท่านจึงวางไว้ห้าพันปี

พระชนมายุส่วนมากอยู่ในแปดหมื่นปี ถึงแสนก็มีในตำรา แต่มีน้อย พวกแปดหมื่นปีมีจำนวนมาก จากนั้นก็ ๘๐ อย่างพระพุทธเจ้าของเรา ๘๐ ท่านก็บอกไว้ อันนี้ปลีกย่อยนะ ที่ต่างกันตรงไหน เช่น อุโบสถสังฆกรรม พระอยู่ร่วมกันนี้เป็นจำนวนขนาดไหนก็ตาม บรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ๗ ปีถึงมาร่วมอุโบสถสังฆกรรมประชุมร้อยกรองพระธรรมวินัยกันทีหนึ่ง

ประชุมเหมือนเราประชุมปาฏิโมกข์ ๑๕ วันนี่ ลงปาฏิโมกข์ทบทวนพระธรรมวินัยเข้ากันได้ใหม่ การปฏิบัติถูกต้องตามนี้ใหม่ องค์ไหนไม่ถูกต้องให้รีบปรับตัวในวันประชุมวันหนึ่ง ๆ ท่านบอกไว้อย่างนั้น ส่วนมากตั้ง ๗ ปีมาลงอุโบสถรวมกันทีหนึ่ง พระสงฆ์ไม่แตกแยก สม่่าเสมอ สงบร่มเย็นตลอดมาถึง ๗ ปี แล้วเรื่อยมาจนถึง ๖ เดือนเรลิมแล้ว ย่นเข้ามา ๆ แต่ศาสนาเรา ๑๕ วันท่านก็บอกไว้ ไม่งั้นไม่ได้พระสงฆ์แตก ก็บอกไว้อย่างนี้ที่ต่างกันท่านก็บอกไว้หมด อันไหนปลีกย่อย อันไหนเหมือนกันท่านสอนแบบเดียวกัน

นี่เรามีวาสนานะพี่น้องชาวไทยของเรา พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก ธรรมของท่านครอบโลกธาตุเป็นธรรมธาตุ ธรรมของพระพุทธเจ้า หัวใจพระพุทธเจ้าเป็นหัวใจธรรมธาตุครอบโลกธาตุ ทุก ๆ พระองค์เหมือนกันหมด จากนั้นก็ใจพระอรหันต์ก็เป็นธรรมธาตุเหมือนกัน แต่อ่านาจาสนาที่จะทำประโยชน์ให้โลกนั้นก็อย่างที่กล่าวแล้ว มีไม่สม่่าเสมอกัน แต่เรื่องธรรมธาตุคือเป็นพระอรหันต์แล้วนั้น จิตเป็นธรรมธาตุเสมอกันหมด ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใด จนกระทั่งสาวกองค์สุดท้ายเสมอกันหมด ท่านก็บอกเสมอกันหมด

นี่พวกเราทั้งหลายได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนาอย่าปล่อยอย่างวามนะ เรายูวันหนึ่ง ๆ ถ้าไม่แบบซุงลอยน้ำต้องมีการระมัดระวังตัวเสมอสมเราเป็นชาวพุทธ ว่าตัวของเราเป็นตัวประกันแห่งสารคุณทั้งหลาย อย่าให้อะไรเข้ามาแตะต้องทำลายได้ ด้วยการระมัดระวังตัว ความชั่วอย่าทำ ความดีให้ส่งเสริม นี่ชื่อว่าเป็นผู้รับผิดชอบในตัวเอง รับผิดชอบอย่างนี้แล้วไปข้างหน้าผลแห่งการรับผิดชอบตัวเราเอง จะเป็นเครื่องป้องกันเรา ไม่มีใครมาป้องกันนะ อยู่กันเป็นก็หมื่นก็แสนก็ล้าน ๆ ก็ตาม ไม่ได้มีใครมีอำนาจยิ่งกว่าบาปกับบุญที่ครองใจเรา บาปครองใจนี้บิเบเลย บุญครองใจนี้หนุนขึ้นตลอด เป็นอย่างนี้มากก็กัปกัลป์ เราเป็นผู้รับผิดชอบในตัวของเรา ต้องได้ทำความระมัดระวังรักษาตลอดอย่าจิตอย่าจาง

กิเลสไม่มีคำว่าอ่อนช้อนะ กิเลสเป็นอัตโนมัติสร้างเนื้อสร้างตัวของมันบนหัวใจสัตว์เอาสัตว์เป็นที่ทำอยู่ทำกินเป็นที่ซบที่ถ้ำอยู่ในนั้นหมด ไม่มีคำว่าอ่อนตัว เป็นอัตโนมัติสร้างตัวเองตลอดเวลา เวลาธรรมยังไม่กำลังกิเลสต้องเป็นอย่างนี้ตลอดมา ถ้าเราไม่สามารถมันจะเป็นอย่างนี้บนหัวใจเราทุกคน ๆ ตลอดไป ให้เกิดแก่เจ็บตายทนทุกข์ทรมานภพนั้นภพนี้ไม่มียุติแหละ ไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ หนักมากขนาดไหนยอมรับเพราะจิตนี้ไม่เคยฉิบหาย ทุกข์มากถึงมหันตทุกข์ก็ยอมรับแต่ไม่ยอมฉิบหาย พ้นขึ้นมาแล้วก็มาเสวยกรรม

ต่อไปอีก ๆ หมุนกันไปหมุนกันมาเพราะการสร้างกรรมอยู่กับใจ ผลอยู่กับใจ ใจไม่ตาย ธรรมชาตินี้ก็แทรกกันอยู่ จึงต้องให้ระมัดระวัง ไม่ระวังไม่ได้ ธรรมชาตินี้ไม่อ่อนช้อนะ

เราได้ยินได้ฟังจากครูจากอาจารย์จากตำรับตำรา ไปอ่านแล้วสะอึกใจก็ก่นหนึ่ง ก็ เป็นเครื่องกระตุ้นจิตใจของเราให้หมุนไปในทางที่ดี แต่กิเลสมันก็ดึงของมันอยู่อย่างนั้น ที่ นี้การได้ยินได้ฟังจากครูจากอาจารย์จากตำรับตำราก็เป็นกาลเป็นเวลา ไม่ได้เสมอไป เหมือนกิเลสกดถ่วงจิตใจเรา กิเลสกดถ่วงจิตใจนี้กดถ่วงตลอดเวลา เราอ่อนเมื่อไรมันแข็ง เมื่อนั้น ธรรมะจึงต้องได้เข้มแข็งตลอด เพราะเราจะหลุดเราขึ้นจากเหวจากบ่อ จะอ่อนช้อ ไม่ได้แน่จะจริง ๆ ถ้าเราไม่ยอมจมต้องจุด เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ต่อสู้กัน

วันหนึ่ง ๆ ต่อสู้กับความชั่วทั้งนั้นแหละ คือการสร้างความดีของเรา ใน ขณะเดียวกันก็ต่อสู้ความชั่วป้องกันความชั่วออกไม่ให้เข้ามายุ่งกับเรา นั่นคือการสร้าง รากฐานอันดีงามของเรา สุดท้ายมันก็ค่อยขึ้นไป ๆ การระมัดระวังรักษานี้ไม่ค่อยได้ตั้งอก ตั้งใจอะไรนักเพราะความเคยชิน หากเป็นไปเอง ต่อไปก็เคยกับความดีไปเรื่อย ๆ ชั้น เริ่มแรกต้องได้ต่อสู้กัน นี้เรียกว่าชั้นพื้นฐานของธรรมะจะตั้งตัว ด้วยการสร้างความดีไม่ หยุดไม่ถอย พอมีกำลังมากแล้วที่นี้ธรรมะนี้จะค่อยเคลื่อนไหวตัวออกไป แล้วมีกำลังมาก ขึ้น ๆ การสร้างความดีนี้ราบรื่น ๆ ความชั่วไม่พอใจจะสร้าง ถึงจะมีการสร้างการทำอยู่ก็ ตามแต่ไม่ได้มีน้ำหนักรักษาความชั่วเหมือนแต่ก่อน มีน้ำหนักไปทางความดี ๆ จากนั้น มีแต่ความดี นี้ละที่นี้ธรรมก้าวออกแล้วในหัวใจดวงเดียวกันนี่นะ

ธรรมกับกิเลสอยู่ในใจดวงเดียวกัน ท่านจึงเรียกว่าโลกว่าธรรม โลกหมายถึงกิเลส เป็นข้าศึกต่อใจ ธรรมได้แก่ธรรมชาติที่เป็นคุณค่าต่อใจ ปิดป้องใจไว้เรียบร้อย ๆ นี้เรียกว่า ธรรม ที่นี้ธรรมเมื่อเราสร้างไปหลายครั้งหลายหนมีกำลังมากขึ้น ๆ ก็เริ่มกลายเป็น อัตโนมัตติขึ้นมา สร้างความดีโดยอัตโนมัตติ ตื่นขึ้นมาจิตใจจะประหวัด ๆ กับความดีตลอด ๆ จากนั้นมาก็หมุนไปทางความดี เมื่อหมุนไปทางความดีแล้วก้าวขึ้นไปก็เป็นธรรม อัตโนมัตติ สร้างความดีเป็นอัตโนมัตติของตัวเองไปเรื่อย ๆ ก้าวขึ้นสู่สติปัญญาอัตโนมัตติ นั้น เป็นชั้น ๆ นะธรรม

เอาหัวใจนี้ออกมาพูดนะ เราพูดจริง ๆ เราสอนท่านทั้งหลายสอนด้วยความเมตตา ล้วน ๆ ใครอย่ามาคาดนะที่เราโอ้เราอวด ถ้าไม่ยอมจมอย่ามาคาดเราพูดตรง ๆ เลย เรา ไม่มีแม่เม็ดหินเม็ดทรายสิ่งเหล่านี้ ที่เรามากล่าวกับพี่น้องทั้งหลาย ที่เจือปนไปด้วยกิเลส แม่เม็ดหินเม็ดทรายไม่มี เราสอนด้วยความเมตตาถ้วน ๆ นี้เราถอดออกจากหัวใจมาสอน เสียด้วยนะ

เวลามันลุ่มลุกคลุกคลานก็บอกแล้วว่า หัวใจดวงนี้นะ เวลามันเป็นปทปรมะมันก็เป็น เต็มสัดเต็มส่วนของมัน จากนั้นก็เนยยะกับปทปรมะแย่งกันมันต่อสู้กันในคนคนเดียวมัน

ทางหนึ่งก็จะเดินจนกรม ทางหนึ่งก็ห้วงหมอน นี่ละปทปรมะกับเนยยะมันต่อสู้อัน ต่อไป
หนักเข้า ๆ ไม่ห้วงเสียห้วงหมอนแล้ว ห้วงแต่ความพากความเพียร นี่ก้าวขึ้นเนยยะกับวิป
จิตัญญู ไกลเข้าไปแล้ว ต่อจากนั้นถ้ากิเลสไม่พึงเสียอย่างเดียวก่อนนั้นอยู่ไม่ได้เลย นี่ละวิป
จิตัญญูกับอุคฆฏิตัญญูจะเข้าแล้วนะ คนคนเดียวกันนั้น จิตมันก้าวเข้าด้วยความคล่องแคล่ว
ๆ เรื่อย รวดเร็วเข้าเรื่อย ตั้งแต่ปทปรมะแล้วขึ้นเนยยะ แล้วขึ้นวิปจิตัญญู แล้วขึ้น
อุคฆฏิตัญญูนี้ฝั่งเลยเทียว

ตั้งแต่วิปจิตัญญูไปแล้วนี่เรียกว่าเป็นอัตโนมัตติ ธรรมะสร้างตัวเองโดยอัตโนมัตติไม่
ต้องมีใครมาบังคับบัญชา ธรรมะเกิดแล้วธรรมะเป็นไปเอง เหมือนกับกิเลสที่เคยเกิดในหัวใจ
สัตว์ มันเป็นไปเองของมันฉันใด ธรรมะนี้เวลาได้เป็นไปเองในหัวใจของเราแล้วก็
อัตโนมัตติเหมือนกัน อยู่ไหน ๆ มีแต่ฆ่ากิเลสตลอดเวลา คำว่ายินเดินนั่งนอนไม่มี
ความหมาย มีความหมายอยู่ระหว่างกิเลสกับธรรมะพัดกันอยู่บนหัวใจนี้เท่านั้น ขาดสะบั้น
ๆ ต่อจากนั้นฝั่งเลย นี่ละเวลาธรรมะมีกำลัง มีได้ด้วยกันนะ เพราะฉะนั้นจึงเรียกว่าธรรมะว่า
โลก ฝ่ายโลกคือกิเลส ฝ่ายนี้เรียกว่าธรรม ในหัวใจดวงเดียวกัน เวลาที่กำลังมากแล้วเป็น
อย่างนั้น

ตั้งแต่ปทปรมะขึ้นไปออกไปเนยยะ ไปวิปจิตัญญู ขึ้นอุคฆฏิตัญญูฝั่งเลย นี่เรียกว่า
ธรรมะเป็นอัตโนมัตติ ธรรมะเป็นธรรมจักร สร้างตัวเองเป็นลำดับอยู่ในหัวใจของเราทุกคน
ขอให้พากันสร้าง คนเราเมื่อได้รับการบำรุงรักษาอยู่เสมอ จิตใจต้องเจริญ เป็นอื่นไปไม่ได้
ถ้าปล่อยให้มันเป็นไปตามบุญตามกรรมนี้จมลงไปเรื่อย ๆ เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้เหมือนกัน
พากันจำเอาละ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ก็พอ ก็นานอยู่นะ ไม่ใช่เล่นนะ พูดเหาะ ๆ แหะ ๆ
มันไม่เหาะแหะชะชิ ขึ้นไปทั้งพืดทั้งตี เอาเท่านั้นละ

เวลานี้กำลังเสาะแสวงหาทองมากกว่าอย่างอื่นใดนะ เพราะเป็นจุดหมายของเรา
จุดหมายในครั้งที่สองนี้เป็นจุดหมายที่หนักแน่นมาก แม้อย่างนั้นก็ยังไม่ยอมอยู่ คือคราวที่
แล้วได้ ๑,๐๓๘ กิโลกรัม คราวนี้ยังลดลงมาได้หนึ่งพัน หนึ่งพันนี้เด็ดตรงที่ว่าในหนึ่งพัน
กิโลนี้ ขาดไปสตางค์หนึ่งไม่ได้เลย ถ้าทองคำหนึ่งพันกิโลขาดไปหนึ่งสตางค์นี้ เท่ากับคน
ไทยทั้งชาติมีหลวงตาบัวเป็นหัวหน้า คอนี้ขาดไปพร้อมกันหมดเลย ทองคำขาดหนึ่งสตางค์
ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ ให้ฟังให้ตื่นนะ ถ้าไม่อยากคอยขาดให้เอาทองคำมาเพิ่มให้เต็มพันกิโล
จำเอาไว้ทุกคน ถ้าไม่เสียดายคอ เอ้า หวงเข้าไปเงินทองนั้นนะ หลวงตาไม่หวงมันแหละ
เพราะเสียดายคอ

ทองคำเป็นที่หนึ่ง เด็ด ดอลลาร์ เงินสด ตามกันไป ๆ ทองคำนี้ต้องเด็ดไม่เด็ดไม่ได้
ถึงคราวเด็ดต้องเด็ด ชาติไทยของเราไม่เด็ดไม่มีใครเด็ดให้ เราจะเซ็ดหน้าชู้ตาชาติไทยของ
เรา เราจะมาเหยียดหยามชาติไทยของเราด้วยความเฉื่อยชาดูไม่ได้นะ ต้องเข้มแข็ง คนที่ลง

มาจากเวทีด้วยชัยชนะ ถึงจะบอบช้ำคำเขี้ยวขนาดไหน หน้าเขี้ยมแถมแจ่มใส ไอ้คนที่ลงจากเวทีเดินตายมาจากถุ๊กนี่อีกแล้วนั้น เอาทองคำมาแขวนคอเขาเป็นพวงเขาไม่สนใจจะความเสียใจของเขาพิชร้ายแรงมากเกินกว่าทองคำเหล่านี้

เพราะฉะนั้นเราก็เหมือนกัน เอ้า มันจะทุกข์ขนาดไหนทุกข์เถอะ ขอให้ได้ชัยชนะลงมาจากเวทีความลุ่มจม ฟาดความลุ่มจมลงทะเลแล้ว เราครองความสบายของเราได้รั้มไม้ชายคาที่โหนได้ทั้งนั้น ไอ้แพ้ความจนนี้ เอาทองคำมามัดเต็มคอนี้หลวงตาบัวปิดจากคอเลย เอามาทำไมประสาทองคำ ชาตเรามีคุณค่าขนาดไหน เอาตรงนั้นนะ ไม่มีอะไรยิ่งกว่าชาติของเรา ประสาททองคำว่าจี้เลย อย่ามายุ่งถ้าไม่อยากตายว้างั้น อย่างหลวงตาบัวเอาเด็ดด้วยนะ กำลังเคียดแค้นจนใจจะหลุดจะขาดเพราะความลุ่มจม สู้อาจจะจนไม่ได้ ลงมาแล้วยังเอาทองคำมาห้อยคอหลวงตาบัว อยากตายเหอว้างั้นเลย อะไรจะหนักยิ่งกว่าชาติทั้งชาติ ประสาททองคำว่าจี้เลย ต้องเอากันอย่างนั้น ต้องเด็ดทุกคนนะพี่น้องทั้งหลาย เราเด็ดเพื่อชาติของเรา

มาแล้ว นี่ลูกสาวกระทิงแดง บริษัทกระทิงแดงนี่พอเป็นพื้นฐาน ฟังให้ตึนะ นี่ลูกสาวกระทิงแดงมาถวายทองคำ หลาน ๆ เหลน ๆ มาฟาดคนละห้าบาท ๆ ๑๕ บาทแล้ว นี่เป็นลูกสาวกระทิงแดง ตัดครองชาติไทยของเราเป็นปฐมฤกษ์ของชาติไทยที่ช่วยชาติ บริษัทกระทิงแดงนี้ได้มอบเงินให้เข้าคลังหลวงแห่งประเทศไทยของเรา ๔๐๐ ล้าน ฟังซินะ ยังไม่มีใครมาแข่งเลยนะ ยังครอง ๔๐๐ ล้านเป็นแชมป์ตลอดมา ถ้าใครเก่งเอามา เราจะยกกระทิงแดงเราให้เป็นรอง แต่กระทิงแดงเรามีหัวใจ ระวังหัวแตกนะ เตี้ยพืดอีกมากกว่า เก้าอีกจะว่าไ้

หมดตัวแล้วฮะวันนี้ หมดตัวก็ช่างเถอะ ลูกศิษย์หลวงตาบัวแล้ววันหลังหาใหม่ได้สบายเลย ลูกศิษย์หลวงตาบัวหมดตัวนี้ไม่คิด้อเลยนะ ถ้าลูกศิษย์คนอื่นหมดตัวนี้ยังไม่แน้นักนะ ถ้าลูกศิษย์หลวงตาบัวแล้วหมด ๆ ไปเถอะ อาจารย์ไม่พาทหมด คิดดูยังสมัครลงนรกนั้นเห็นไหม ของง่ายเมื่อไร นรกพิเศษเสียด้วย วันนี้ทองคำได้ ๒๒ บาทแล้ว เอนะอย่าว่าไม่บอกนะ ลูกศิษย์ลูกหาเวลานี้ ยังกล้าหาญอยู่นะ ทางนี้เขาบอกว่าให้คราวนี้หมดเนื้อหมดตัว เขาว้างั้นนะ เรียบอกหมดเนื้อหมดตัวไม่เป็นไรเราเป็นลูกศิษย์หลวงตาบัว หลวงตาบัวไม่ถอยต้องหามาได้ใหม่อีก

เวลานี้เราพูดจริง ๆ นะ เครื่องมือแพทย์ใหญ่ ๆ มาพร้อมกันเลย เรียบอกให้รอเสียก่อน เวลานี้ให้กรฐินผ่านไปก่อนเรากำลังไม่มี อยู่ ๆ เหมือนกับว่าประชดเรา เครื่องมือมาพร้อมกันเลย เอกซเรย์ ๓ เครื่อง เครื่องทำตาอีกล้านเก้าแสนมาพร้อมกัน อัลตราซาวด์มา ฟาดเข้าไปตั้งหกล้านสองแสน เวลานี้ติดหนี้เขา เอาติด เราติดหนี้เขาเราตายไปเสียก่อน เรายังไม่ได้ใช้หนี้เขาเราจะเป็นบาป เพราะติดหนี้เขา ไม่ได้ใช้เขาก็เป็นบาป เป็นบาปเรากี้

ไม่ถอย นรกหลุมไหนให้มาว่าจี้เลย ต้องจัดนรกพิเศษมาให้หลวงตาบัว เพราะหลวงตาบัว เป็นสัตว์นรกพิเศษ

ช่วยโลกช่วยบ้านช่วยเมืองจนกระทั่งติดหนี้เขา เป็นบาปเพราะไม่มีเงินใช้หนี้เขาแล้ว ตกนรก ให้มาเลยนรกหลุมไหนว่าจี้ แล้วจัดยมบาลพิเศษมา คือนรกต้องเป็นนรกพิเศษ ยมบาลต้องเป็นยมบาลพิเศษ เพราะนี่เป็นสัตว์นรกพิเศษ ถ้ายมบาลไม่พิเศษ นรกไม่พิเศษ นรกกัษยมบาลต้องแตก หลวงตาบัวแหวกแนวเลยเราว่าจี้ กล้าหาญไหม ผู้นำพี่น้องทั้งหลายกล้าหาญไหม

เอาละจะให้พร